

ενοῦς ἐξ 7,721,000 φρ. τῷ 1866, ὧν 3 ἐ-
 απ. εἶναι ἔκτακτοι δαπάναι, ἀνέβη τῷ 1875
 εἰς 11,660,000, ὧν 4,264,000 ἔκτακτοι.
 Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ πληθυσμὸς ἠύξησεν ἐξ
 66,000 εἰς 234,000. Τὸ Τουρίνον, οὕτινος ὁ
 πληθυσμὸς μένει στάσιμος (214,715 ψυχῶν τῷ
 1862, καὶ 212,644 τῷ 1872) μικρὸν ἠύξησε
 εἰς δαπάνας· ἐκ 10,221,000 φρ. τῷ 1865, ὧν
 3,715,000 ἦσαν ἔκτακτοι, ἀνέβη εἰς 12,500,
 000, ὧν 3,143,000 ἔκτακτοι, τῷ 1874.
 [Journal des Voyages.] Α. Μ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιῶ.]

21.

Οἱ εἰς θάνατον καταδεδικασμένοι ἐπιδεικτι-
 κῶς ἐνίοτε προσποιούνται ψυχῆς καρτερίαν καὶ
 καταφρόνησιν τοῦ θανάτου, ἐν ᾧ κατὰ ἀλήθειαν
 φοβούνται νὰ ἀτενίσωσι πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο
 δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ καρτερία καὶ ἡ κα-
 ταφρόνησις, περὶ ὧν εἴρηται, σκοτίζουσι τὸν
 νοῦν τῶν εἰς θάνατον ἀπαγομένων, καθὼς
 τὸ ἀνάδημα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἀποτυ-
 φοῖ τὴν ὄρασιν αὐτῶν.

22.

Ἡ φιλοσοφία εὐκόλως θριαμβεύει, λόγου προ-
 κειμένου περὶ παρελθόντων ἢ μελλόντων κακῶν τὰ
 κακὰ ὅμως τὰ παρόντα θριαμβεύουσι κατ' αὐτῆς.

23.

Ὀλίγοι γινώσκουσι τὸν θάνατον, οἱ δὲ πολλοὶ
 ὑποβάλλουσιν αὐτῷ ἑαυτοὺς οὐχὶ ἐσκεμμένως,
 ἀλλ' ἐξ ἀναληθείας καὶ κατ' ἔθος· τὸ δὲ
 πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκει, διότι δὲν
 δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

24.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ κύπτοντες τὸν αὐχένα
 ὑπὸ τὸ βῆρος ἐπιμόνου σειρᾶς συμφορῶν, ἀπο-
 καλύπτουσι τῷ κόσμῳ, ὅτι διεμάχοντο πρὸς
 αὐτάς, κέντρον ἔχοντες οὐχὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν,
 ἀλλὰ τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν τὴν δύναμιν. Πρὸς
 τούτοις δὲ καταδηλοῦσι, ὅτι καὶ οἱ ἥρωες ἐ-
 πλάσθησαν ὅπως οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, μετὰ
 ματαιότητος ὅμως μεγάλης καὶ ἀπαραβλήτου.

25.

Πλείοτερον τῆς κακῆς ἢ ἀγαθῆς τύχης δεῖ-
 ται μεγάλων ἀρετῶν.

26.

Οὔτε πρὸς τὸν ἥλιον, οὔτε πρὸς τὸν θάνατον
 δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀτενίσῃ ἀσκαρδαμυκτί.

27.

Πολλάκις πρὸς καύχησιν ἀποκαλύπτου-
 μεν τὰ πάθη τὰ ἡμέτερα, καὶ αὐτὰ τὰ αἰσχί-
 στα. Οὐδεὶς ὅμως ὁμολογεῖ τὸ δεῖλόν καὶ
 βδελυρὸν πάθος τοῦ φθόνου.

28.

Ἡ ζηλοτυπία, κατὰ τινα τρόπον, καὶ δικαία
 καὶ εὐλόγος εἶναι, διότι ζηλοτυποῦμεν, ἀμυνό-

μενοι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ἡμῖν ἀνήκοντος
 ἢ παρ' ἡμῶν ἀντιποιομένου ἀγαθοῦ. Ὁ δὲ
 φθόνος εἶδος εἶναι μανίας, μὴ ἀνεχομένης
 τὸ ἀγαθὸν τοῦ πλυσίου.

29.

Ἵπὲρ τὰς κακὰς ἡμῶν πράξεις τὰ προτερήματα
 ἡμῶν διεγείρουσι καθ' ἡμῶν διωγμοὺς καὶ μίση.

30.

Τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐπικρατεστέρα εἶναι ἡ ἐν
 ἡμῖν δύναμις. Πολλάκις δὲ ὁ ἄνθρωπος φαντά-
 ζεται τὰ πράγματα ἀδύνατα, ἑαυτὸν ἐνώπιον
 ἑαυτοῦ πάσης αἰτίας ἀπολύων.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἔλεγε κυρία τις συστέλλουσα τὰ
 χεῖλη της, δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ εἴπω ποτὲ ψεῦδος.
 — Θὰ σὰς βοηθήσω ἐγώ! ἐφώνησεν ὑπομει-
 διῶν γέρον τις κύριος· εἰπέτε μοι, παρακαλῶ,
 πόσων ἐτῶν εἴσθε;

*

Εἴσθε κυνηγός; ἠρώτα τις ἕτερον.

— Ἵπῃγα εἰς τὸ κυνήγιον μίαν μόνην φο-
 ρὰν, ἀλλ' εἶναι ἤδη πολλὰ ἔτη. . .

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, δυσηρεστήθητε, ὡς ὅλοι οἱ
 πρωτόπειροι, διότι δὲν ἐφρονεῦσατε τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἐφρονεῦσα. . . ἕνα ἀγρο-
 φύλακα.

*

Ἐξητάζετο φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς.

— Τί δύναται νὰ προξενήσῃ περιτονίτις ἢ
 μελημῆνη;

— Δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀ-
 σθενοῦς καὶ . . . καὶ τι χεῖρον.

— Ἀρκέσθητε εἰς τὸν θάνατον, εἶπε μετὰ
 ψυχρότητος ὁ καθηγητής.

*

Ῥάπτῃς τις περιπατῶν μετὰ τινος φίλου του
 συναντᾷ γινώριμόν του, ὅστις προσεποιήθη ὅτι
 δὲν τὸν εἶδε. Ὁ φίλος εἶπε τῷ ῥάπτῃ:

— Εἶδες τὸν δεῖνα;

— Ναί.

— Τί τρέχει καὶ δὲν σὲ ἐχαιρέτισε; Κάτι
 ἴσως θὰ τῷ ἔκαμες;

— Ἐγώ; . . . ἐν φόρεμα ἐντελέστατον.

I. Σ. Κ.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλία Γανταλίδου.

Ἦταν εἶχα τὸν καιρόν μου, πόσα ἔξοδα τρέλα,
 τῆς τρέλης νεότητός μου ἀσυγχώρηται θυσίας!
 Ὡς τὰ γεράματά μου τῶρα μόλις ἔβαλα μυαλά,
 καὶ θερῶν διὰ ταῖς τόσας πρωτιναῖς παραλυσίας.
 Ἄχ! ἂν ἔκρυπτα τὸ τρίτον, ἐὰν ὄχι τὰ μισά,
 Ἔως τῶρα θε νὰ εἶχα δυὸ κιβωτὰ χρυσά.

Τὸ κεφάλι μου ἔς ταῖς πέτρας κυτῶ τῶρα σὰν τρέλος·
 τ' ἤθελες ξερὸ κεφάλι καὶ νὰ τρώγῃς καὶ νὰ πίνῃς;
 Ἄς φοφοῦσαι εἰς τὸ χῶμα, διατί πολυτελεῶς
 Ἀναπαύσεις μ' ἐζητοῦσαι μὲς τὰ πάχυτα τῆς κλίνης; . . .
 Πόση τρέλα νὰ μὴ δεῖσω ἐν' ἀπ' τ' ἄλλο τὰ φλουριά!
 Πῶς τρέλος νὰ μὴν τὰ ἔχω κλειδαριά ἔς τὴν κλειδαριά!

"Όσα έχω δὲ μ' εὐφραίνουσι" ὅσα ἔφυγαν θρηνώ·
Μιλιοῦσι κλειδωμένον τόσον δὲν μὲ καθήδουσι,
"Όσον σφάζει τὴν καρδίαν μου ἕνα κ ἄ λ π ι κ ο λ ι α ν ὸ
"Όπου φεύγει καὶ μ' ἀφίνει.
"Ἄπ' ἐδῶ κόψ' ἕνα ἄσπρο, ἕνα ἄσπρο ἄπ' ἔχει,
"Ἦθελα τὸ πᾶν νὰ ἔχω κ' ἄς μὴν εἶχα καὶ βραχί.

Κάθουμαι καὶ λογαριάζω μὲ τὸ κλάσμα τὸν παρᾶ.
Τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ ἄλας, τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ λάδι,
Τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ τίσι δὲν ἀν συνάψης καθαρά,
Γίνονται σωστοὶ παράδες ὅπου φεύγουν κάθε βράδυ.
Κι' οἱ παράδες τώρα πρέπει νὰ μετροῦνται σὺν φλουριά,
Κι' ὅποιος ἕνα μὲ ζητήσῃ μὲ κτυπᾷ μιά μαχαιριά.

Τί δασέβεια τοῦ κόσμου! μὲ ταῖς φούκταις τὰ πετοῦν.
Φρένα μ' ἔρχεται καὶ σκάνω σὺν τοὺς βλέπω νὰ τὰ σπέρνουν,
Καὶ τὴν τυφλωμένην τύχην ποῦ τοὺς δίδει καὶ πλουτοῦν,
Μὲ τὸ ξύλο νὰ τὴν πέρνουν.
"Όλοι ἄστωι κ' οἱ γέροι κ' οἱ παππάδες κι' ὁ λαὸς,
Καὶ οἱ ἄνδρες κ' αἱ γυναῖκες καὶ ὁ ἴδιος Θεός.

"Όλοι τρύπιο ἔχουν γέρι, κ' εἰς ἐμὲ μόνον κλειστό,
"Όλοι θέλουν νὰ μ' ἀρπάξουν πλὴν τὸν κόπον μόνον χάνουν.
Εἰς δεσμάτα σαράντα τ' ἄσπρολάικια μου βραστῶ,
Καὶ σαράντα ἑωσφόροι ἔχει μέσα δὲν τὰ φθάνουν.
"Όλημέρα οἱ σκαριώται νὰ ξεδοῦσιν μὲ σκουνοῦσι.
"Σ τὸ κουφοῦ τὴν πέρτα ὅμως ὅσιν θέλουν ἄς βροντοῦν."

Εἶμαι τέκνον τῆς προοῦδο, θέλω τὸ κινὸν καλὸν
καὶ δασκάλους καὶ σχολεῖα.
Τὰ εὐλογημένα ὅμως κατανοῦν ἔς τὸν δ ὅ ο λ ὸ ν,
Καὶ τοῦ πράγματος νὰ ὄλη καθ' αὐτὸ ἡ δυσκολία.
"Ενας δ ὅ σε, ἄλλος δ ὅ σε, ἤκουσες κάμμιὰ φορά
Νὰ διακριθῶν νὰ εἶπουν, « π ἄ ρ ε τοῦτον τὸ παρᾶ; »

Τὸν κουφοῦ λοιπὸν εἰς ὄλα μ' ἕνα ὄχι τοὺς πετᾶς,
"Όχι γρόσι, ὄχι ἄσπρο, ὄχι ῥοῦχ', ὄχι παπούτσι,
Οὔτε μὲ ὁμολογίται, οὔτε μὲ ἐγγυητάς,
Οὔτε Ἄγγελο θυμιάμα, οὔτε ἄνθρωπο κοκκοῦσι·
Κ' ἔτσι μ' ἤσυχον κεφάλι κουμουλιάζεις τὸ φλουρί,
Καὶ τὸ μᾶτι τοῦ ἀσώτου ἀ κ ρ ἰ ὸ ν ἄς σὲ θαρρῇ.

"Σ τὸ κλειδί, ἔς τὸν πάτο πάτο κ' εἰς κρυφῶνα μουσικὸν
ὄ,τι εὖρησι κ' ὄ,τι λάχης.
Ναί· καλὰ ποῦ ἐνθυμήθη, λέγει κ' ἕνα γνωμικὸν,
"Κλέ—(ἄ, ὄχι!) κρύψε νάχης."
Πλὴν βωτᾶς τί θὰ τὰ κάμης; τί ἐρώτησις κακῇ!
"Ἐχε τ', ἄνθρωπε, νὰ τάχης, καὶ αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ.

Θησαυροῦ μου σκουρισμένον! ἀλυσόδετ' ἀγαθὰ!
Μονυλιασμένα μου κελάρια! ξυνιασμέναις μου βαρέλαις!
Νὰ σᾶς βλέπω μόνον τώρα ἡ καρδία μου μεθᾶ,
"Ἦ γερνόντισσαι παρθέναις, σκονισμέναις μου κασσέλαις!
"Ἄμποτε νὰ μὴ τολμήσῃ φθόνος, μᾶτι ἡ ἀφῆ!
"Ἦ εἰδῶ νὰ εἰσχωρήσῃ πρὸ τὸ σῶμά μου ταφῆ!

ΛΗΘΕΙΣΙΑ

* * Αἱ προσφοραὶ ἐπανωφορίων γίνονται συ-
νήθως ἐν ὄρα καύσωνος, αἱ δὲ πλεῖσται προσ-
κλήσεις εἰς γεῦμα ἀποτείνονται εἰς μὴ πεινῶντας.

* * "Ὁ Ἕλληνας στέργει μὲν πολλάκις νὰ γε-
ρηθῇ ἄρτου, οὐχὶ ὅμως καὶ βουτύρου ὅπως ἀ-
λεῖψῃ αὐτόν.

* * Οἱ στέφοντες τὰ μέτωπα τῶν νεκρῶν κλά-
δοι δάφνης, χρησιμεύουσι πολλάκις ὡς ῥάβδοι
πρὸς μαστίγωσιν τῶν ζώντων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τοῖς ἐκθέμασι τοῦ κινεζικοῦ τμήματος
τῆς Παγκοσμίου ἐκθέσεως τῶν Παρισίων ὑπάρ-
χει καὶ συναγωγή φαρμακευτικῶν προϊόντων
τῶν Σινῶν, ὧν τινα ὄντως παράδοξα εἰς τὸ εἶ-
δος των σημειοῦμεν ἐνταῦθα·

Χολή ἄρτου.— Ἀντίδοτον ἰσχυρότατον εἰς
πολλὰς νόσους.

Στόμαχοι ἀπεξηραμένοι πτηνῶν.— Πρὸς θε-
ραπείαν τῆς δυσπεψίας.

Λίθοι ἀνθρωπίνων οὔρων.— Κατὰ τῶν ἀσθε-
νειῶν τῶν νεφρῶν.

Ἴπποκάμπη (ἰχθύς).— Ἐξαιρετικὸν φάρμακον
τῶν πόνων τῆς λοχείας. Τίθεται εἰς τὴν χεῖρα
τῆς ἀσθενοῦς.

Δέρμα ἐλέφαντος εἰς κόνιν.— Κατὰ τῶν βου-
ματισμῶν.

Χρυσάλλιδες πεφρυγμέναι τεττίγων.— Κατὰ
τοῦ πονοκεφάλου.

Ἄσπ' ἰγέρως. Πηκτικὴ.— Φάρμακον μεγάλης
ἀξίας. Δίδεται ὡς ἐξαιρετικὸν τονικόν.

Ἐντεριώνη κεράτων ἐλάφου.— Κατὰ τῆς συ-
νάγχης καὶ τοῦ βρογχίτου.

Κόλλα δέρματος ὄνου.— Ἐχει μεγίστην φή-
μην· χρησιμεύει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν πνευ-
μόνων.

Περιττώματα μεταξοσκωλήκων ἀπεξηραμένα.
— Κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν βρογχίων.

Περιττώματα νυκτερίδων ἀπεξηραμένα.—
Κατὰ τῆς ὀφθαλμίας.

Βλέννα βατράχου.— Κόνις πταρμική, κατὰ
τῆς λιποθυμίας καὶ τῶν σπασμῶν.

Ἡ ἀπεχθὴς αὕτη κόνις παρασκευάζεται ὡς
ἐξῆς· Ἐμβάζουσι ζῶντας βατράχους ἐν ἀγγεῖῳ
περιέχοντι ἄλευρον· οἱ βάτραχοι ἐκκρίνοντες
τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῖς βλένναν καταβρέχουσι τὸ
ἄλευρον, ὅπερ εἶτα ξηραίνουσιν ἐξάγοντες τοὺς
βατράχους.

"Ὁ πλοίαρχος Βέμπ, ἐξάκουστος ἦδη ὑπάρ-
χων διότι διέπλευσε τὴν Μάγχην ἀπὸ Δουβρῆς
εἰς Καλαί, ἐπεχείρησε κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ
περιεργότατον νηκτικὸν κατόρθωμα. Ἐστοιχη-
μάτισε νὰ κολυμβήσῃ ἐν τῷ ποταμῷ Ταμέσει
ἐπὶ τριάκοντα ἕξ συνεχεῖς ὥρας ἄνευ τινὸς συ-
σκευῆς καὶ χωρὶς νάναπαυθῆ. Ἐξεκίνησε δὲ τὴν
ἔκτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας.

"Ὁ ἀτρόμητος κολυμβητὴς ἀλείψας τὸ σῶμα
του δι' ἐλαίου ἀλιελέφαντος ἐρρίφθη εἰς τὸν πο-
ταμὸν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κήπων τοῦ Νόρθ
Βούλριχ πλησίον τοῦ Λονδίνου, μυριάδων θεα-
τῶν συνωθουμένων κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποτα-
μοῦ καὶ ἀνευφημούντων. Συνώδευε δὲ τὸν κο-
λυμβητὴν μικρὸν ἀτμόπλοιν οὗ ἐπέβαινον οἱ
κριταί, καὶ δύο ἄεμβοι φέρουσαι σκεπάσματα
καὶ φάρμακα. Ὁ καιρὸς ἦτο καλός, μόνον δὲ
λεπτὴ βροχὴ ἐπιπτεν ἐκ διαλειμμάτων. Τὴν δε-
κάτην ὥραν πνέοντες σφοδρῶ ἀνέμου καὶ ἐπει-
δὴ τὰ κύματα ἦσαν μέγιστα, ἠναγκάσθη νὰ
ἐπιβραδύνῃ τὸν δρόμον του. Τὴν ἐνδεκάτην ἐπε-
χείρησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀναβαίνων τὸν Τάμεσιν·
ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦτο τόσον ἄθλιος, ὥστε τὴν τρί-
την μετὰ μεσημβρίαν δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ
κατὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων, καὶ ἠναγκάσθη·